

บันทึกพิเศษของพระครูปัญญาวรรณ วัดภูาก่อ จ. แม่ฮ่องสอน

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

ขอกราบนมัสการ ท่านพระครูปัญญาวรรณ แห่งวัดภูาก่อ ตำบลจองคำ อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ในครั้งนี่ไฟศาล แสนไชย ก็ได้พูดถึงเรื่องนิมิตที่เกิดขึ้น ซึ่งมีต่อท่านพระครูปัญญาวรรณ เพื่อให้ท่านพระครูได้รู้เรื่องราวในจิตของท่านว่ามีความเป็นมาอย่างไร โดยจะพูดไปตามที่ได้รู้ เห็น และเขาสั่งมาหาท่าน เพราะเรื่องอย่างนี้ ถ้าไฟศาลได้รู้แล้วไม่บอกให้ทราบ ก็จะไม่สบายใจ จะทำให้เป็นเวรอัดอั้นอยู่ เมื่อบอกแล้วก็ เป็นอันสิ้นสุดหน้าที่ของเขาแล้ว

เรื่องราวของท่านพระครูปัญญาวรรณนี้ อันที่จริงไฟศาลก็ได้รับจดหมายของพระครูที่ ตอบมาให้ นานแล้ว แต่ก็หาโอกาสตอบไม่ได้ ทั้งนี้เพราะมีคนมาหามากมาย ต้องต้อนรับผู้มาหา มาก จึงทำให้ล่าช้าไป เรื่องนี้พ่อแม่ไฟศาลก็ทราบ และท่านยังเป็นห่วงด้วย ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จะให้คนอื่นตอบแทนก็ได้ตั้งใจ มาวันนี้ถึงจะเป็นอย่างไร ก็ต้องตอบให้ได้

ตอบครั้งนี้จะเป็นพิเศษหน่อย โดยจะบอกผ่านทาง “โลกลับ” ให้ท่านพระครูไปเลย เพื่อให้ท่านพระครูได้รู้ได้เข้าใจจนครบ ซึ่งต้องขอโทษท่านพระครูเป็นอย่างมากทีเดียว เพราะ เรื่องราวที่บอกให้นี้ ท่านพระครูคงจะรออยู่ ไฟศาลก็ใจร้อนเหมือนกัน แต่ลำพังตัวคนเดียว จะ เล่าเรื่องความฝันเป็นพัน ๆ เรื่องนั้นไม่ไหว ตอบไม่ทันจดหมายมาค้างอยู่ที่บ้าน 50-60 ฉบับ ต้องค่อย ๆ ททยอดตอบ วันหนึ่งก็ 3-4 ฉบับเท่านั้น

เรื่องราวที่จะเล่าต่อไปนี้ ขอให้ท่านพระครูตั้งอกตั้งใจฟังให้ดี ไม่ว่าใครก็ตามทั้งเด็กและ ผู้ใหญ่ ให้ตั้งใจฟังพิจารณาไปด้วย อย่าได้ประมาทเลินเล่อ เอาศีลธรรมเข้าพิจารณาให้ดีกว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไรนะครับ

นิมิตเรื่องของท่านพระครูปัญญาวรรณ ได้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 10 มิถุนายน 2531 ใน คืนนั้นไฟศาลก็ได้หลับไปตามปกติคือ ประมาณ 3 ทุ่มเศษ หลับสนิทไป จะเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ ได้นิมิตไปว่าได้มีบุคคล 2 ท่านได้พาไป บุคคล 2 ท่านนั้นเป็นพระองค์หนึ่ง เป็น ฆราวาสคนหนึ่ง ชื่อครุฑาคันธา คณธโร และ พญาพิงคราช โดย 2 ท่านนี้ก็ได้สิ้นบุญไปแล้ว นับพันปี

ในสมัยที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ครุฑาคันธา คณธโร อยู่ที่เมืองสร้อย จังหวัดตาก

พญาพิงคราช อยู่ที่คอยตุง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

บุคคลทั้ง 2 ได้พาไฟศาลไปตลอดทุกคืน ตั้งแต่เดือนเมษายน 2524 เป็นต้นมา โดย จนถึงปัจจุบัน โดยคืนหนึ่งก็ได้รับทราบหรือตามที่เขาสั่งมาประมาณ 3-5 เรื่องเดือนหนึ่งก็ร้อย กว่าเรื่อง ปัจจุบันก็นับเป็นหลายพันเรื่อง

มาครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน ท่านครุฑาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาไฟศาลไปในนิมิตเหมือน เดิน ไปในลักษณะลอยไปเหมือนนอน เหมือนของไม่มีน้ำหนัก พอลอยไปไกลพอสมควรแล้ว ท่านครุฑาคันธาและพญาพิงคราช ก็พาลงมายังสถานที่แห่งหนึ่งแล้วเดินเที่ยวไป

สถานที่ไปนั้น สังเกตเห็นว่าเป็นบ้านเมืองมีลักษณะงามมาก เป็นตึกแถวเรียวยาวดี บ้าน แต่ละหลังคล้ายพระวิหารที่ครอบรอยพระพุทธรูปตากผ้า อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน มี ลักษณะอย่างนั้นเหมือนกัน

หมด สุดลูกหูลูกตาทั้งฝั่งซ้ายและฝั่งขวา และสถานที่แห่งนี้มี บรรยากาศที่ชุ่มเย็นดี มีต้นไม้ปลูกหน้าบ้านแต่ละหลังทุกบ้านเลย แล้วยังได้ยินเสียงเครื่องดนตรี เมืองเหนือ (เชียงใหม่) แห่งประโคนมาเหมือนเขาแท้เครื่องไทยทาน ได้ยินเสียงไม่เห็นคนแห่นะครับ

ท่านครูบาและพญาพิงคราช ได้พาไฟศาลเดินผ่านบ้านเมืองมาหลายหลังต่อหลายหลัง จน ได้มาหยุดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้น ก็ได้มีคนนั่งอยู่คนหนึ่ง

จากนั้นท่านครูบาคุณธำผู้เป็นประธาน ท่านก็ได้พาไฟศาล ไปคุยกับคนที่นั่งอยู่ที่นั่นว่า “หากจะสั่งอะไรไปยังโลกมนุษย์ก็ฝากได้สั่งได้ ถึงเวลาที่จะสั่งกันแล้ว”

คนผู้นั้นนั่งพับเพียบลงอย่างสุภาพ แล้วยกมือไหว้พร้อมทั้งพูดออกมาว่า “กราบนมัสการ ท่านหลวงพ่อบุญ มีความปิติยินดี ที่ท่านทั้งสาม ได้มาหาผมในเมืองนี้ เพราะผมรอมานานแล้ว ในโอกาสนี้เพิ่งจะสำเร็จผลในวันนี้เอง คือผมจะได้ฝากเรื่องบุญกรรมของคนในมนุษยโลกได้ กระทำไว้ และจะมากระทบในชาตินี้

ตัวผมนี้มีชื่อว่า หนานอิน (ทิดอินทร์) ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มานานแล้ว ผมก็ได้ไป เสวยสุขตามกุศลผลบุญที่ผมได้ทำไว้ครั้งหนึ่ง และเมื่อหมดกุศลผลบุญจากที่นั่นแล้ว ผมก็ได้ไป เกิดอยู่ในโลกมนุษย์อีก ทั้งนี้ก็เพราะว่ากรรมผมยังไม่หมด และจะต้องเป็นไปตามวิถีสงสารตามที่ พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสไว้

ตอนนี้ผมยังไม่เกิดไม่ได้ เพราะผมมีกรรม อันกรรมนั้นจะบั่นทอนให้ผมไปปรับกรรมใน ชาติหน้า จะไม่ครบอาการ 32 ด้วย แล้วจะเป็นโรคออก ๑ แอด ๑ เกิดได้ 32 ปีก็ต้องตาย เพราะอกุศลกรรมที่ผมได้ทำมาในอดีตชาติ

การก่ออกุศลกรรมของผมนั้นคือ ได้กลั่นแกล้งคนที่เขาเป็นเจ้าของสถานที่ที่ตนได้มาเช่า อยู่ในขณะนี้ ถือว่าเป็นการใช้หนี้กรรมที่ได้ทำไว้ให้มันเบาไปบ้าง

สถานที่แห่งนี้ก็เป็นกุศลของคนในมนุษยโลกทั้งนั้น โดยเฉพาะที่ผมจะได้ขอฝากไปกับ ท่านครูบาเจ้าคุณธำ คือความเป็นมาในอดีตชาติของท่านพระครูปัญญาวราภรณ์ ท่านพระครูก็ได้ สร้างบุญสร้างกุศลไว้มาก แต่ก็ได้สร้างบาปอกุศลได้ด้วยเหมือนกัน ซึ่งบาปอกุศลก็จะได้มากระทบในชาตินี้ ผมขอฝากไปบอกท่านพระครูด้วย เพื่อจะได้ไม่ประมาทและจะได้อยู่ค้ำจุนพระพุทธ ศาสนาต่อไป

คือว่ามีชาติหนึ่ง เป็นชาติที่ 758 ชาตินั้นท่านพระครูได้เกิดเป็นมนุษย์ ชื่อว่าหนานเมือง แก้ว (ทิดเมืองแก้ว) มีภรรยาชื่อ นางคำป้อ มีลูกด้วยกัน 8 คน

ลูกคนที่ 1 ชื่อว่า ทิดแสน .

ลูกคนที่ 2 ชื่อว่า นางตุ้ย

ลูกคนที่ 3 ชื่อว่า ทิดคำภีระ

ลูกคนที่ 4 ชื่อว่า ทิดบุญเป็ง

ลูกคนที่ 5 ชื่อว่า นางตุ่น

ลูกคนที่ 6 ชื่อว่า ทิดอินสม

ลูกคนที่ 7 ชื่อว่า นางผัด

ลูกคนที่ 8 ชื่อว่า ทิดแสน

ครอบครัวนี้มีอาชีพเป็นช่างตีเหล็ก และนับถือพระพุทธศาสนา ทิดเมืองแก้วก็ได้พาลูก เมียสร้างกุศลดื่อกบตรทุกวัน และได้ช่วยก่อสร้างเสนาสนะไว้หลายอย่างเช่น ได้ปั้นอิฐ เผอิฐ ถวายวัด เมื่อทางวัดมีการก่อสร้างใด ๆ สร้างซ่อฟ้า ไบระกา ถวายหินทรายเพื่อการก่อสร้าง โดยไม่ได้ถืออคติต่อใคร ๆ เอากุศลผลบุญเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ

เมื่อได้สร้างบุญกุศล อิฐฉาบปูน สร้างซ่อฟ้าไบระกาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ตั้งจิต อธิษฐานในอารามสถานที่แห่งนั้นว่า “หากแม้ว่าบุญกุศลที่เราได้กระทำนี้ มีมากน้อยเพียงไร ก็ขอให้บุญกุศลนี้จงช่วยให้ข้าพเจ้า ทิดเมืองแก้ว ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ ให้ได้เกิดเป็นคน แม้ว่าจะ บุญกุศลมีมาก ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้บวชเป็นพระในบวรพระพุทธศาสนาจนสิ้นอายุ อย่าได้สึกหาลาเพศไปจากเพศสมณะ ให้ตายในผ้าเหลือง เพื่อให้ข้าพเจ้าได้ขัดเกลากิเลสให้เบาบางลง ในที่สุดก็ จะถึงพระนิพพาน แม้จะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ธรรมดา ก็ขอให้มีการครบ 32”

ส่วนลูกเมียก็ได้อธิษฐานตามใจปรารถนาไว้เหมือนกัน ใครปรารถนาอะไรก็อธิษฐานเอา

ส่วนบาปในอดีตชาติคือ เมื่อชาติ 758 นั้น ทิดเมืองแก้ว (พระครูปัญญาวารารณ) ก็ได้ ทำไว้หลายครั้ง แต่ก็มีอยู่ 3 ครั้ง ที่จะมากระทบในชาตินี้คือ

ครั้งที่ 1 ได้ฆ่าวัวแม่ลูกอ่อน 1 ตัว เพราะสาเหตุที่ลูกวัวเข้ามากินพืชผักที่ปลูกไว้ในสวน อันนี้เกิดจากความโกรธ ความมีโทสะแรงของทิดเมืองแก้ว

ครั้งที่ 2 ได้ฆ่าลิง 1 ตัว สาเหตุลิงลงมากินผลไม้ในสวนเช่นกัน

ครั้งที่ 3 ได้เอาน้ำร้อนลวกไก่ ครั้งนี้ทำโดยไม่ได้เจตนา คือแม่ไก่กำลังกักไข่อยู่ใต้ถุน บ้าน ในเช้าวันหนึ่งทิดเมืองแก้วก็ได้ยกหนึ่งข้าวลงมาจากเตา แล้วเอาไปใส่ตะกั่วใส่หม้อหนึ่งทำให้น้ำร้อนในหม้อหนึ่งหก เทราดลงไปใต้ถุน ไปถูกแม่ไก่ที่กำลังกักไข่อยู่ใต้ถุนบ้าน แม่ไก่ได้รับความทุกข์ทรมานมาก แล้วก็ตายไปในที่สุด นี่คืออกุศลกรรมครั้งที่ 3 ซึ่งทำ โดยไม่ได้ตั้งใจ ที่นี้ทั้งบุญและบาปก็ได้เสียดิตตามมาจน ถึงชาตินี้ ซึ่งเป็นชาติที่ 767

คำอธิษฐานของทิดเมืองแก้ว ก็ได้มีผลสนองทั้งของตัวเองและลูกเมีย โดยทำให้ครอบครัวของทิดเมืองแก้ว ได้เวียนว่ายตายเกิดในพระพุทธศาสนาต่อมาอีก 9 ชาติ โดยเวียนว่ายตาย เกิดตามกรรมของแต่ละคน คือสร้างมาไม่เท่ากัน จึงทำให้ไปเกิดต่างกันหมด ลูกของท่านพระ ครูในอดีต ต่างคนก็ต่างอยู่กันไป ไม่ได้อยู่ร่วมกัน”

แล้วทิดอิน คนที่เล่าฝากมาก็ได้พูดต่อไปอีกว่า “ทิดเมืองแก้วในอดีตชาติ บุญกุศลก็ได้ส่ง มาถึงชาตินี้คือเกิดมาเป็น พระครูปัญญาวารารณ และเป็นเจ้าของผลบุญที่ผมเฝ้าอยู่นี้ ส่วน ภรรยาชื่อ นางคำป้อ เกิดมาชาตินี้ก็มีชื่อว่า นางกาญจนา ภายหลัง ทำงานอยู่ ส.ป.อ. แม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ส่วนลูกทั้ง 8 คนนั้นก็ ได้เวียนว่ายตายเกิดมาเช่นเดียวกัน ก็ได้ไปเกิดตามที่ ต่าง ๆ ดังนี้

ลูกคนที่ 1 ชื่อ ทิดแสน ในชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นผู้ชายและยังเด็กอยู่ ชื่อว่า ตรีภพ บุรพาแสงสุญ อยู่บ้านเลขที่ 17 ถนนพระปกเกล้า อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ลูกคนที่ 2 ชื่อ นางตุ้ย ในชาติปัจจุบันได้กลับชาติมาเกิดเป็นผู้ชายชื่อ ด.ช.ภิญโญ จินใจ อยู่บ้านเลขที่ 306 บ้านทุ่งน้อย ตำบลช่วงเปา อำเภोजอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

ลูกคนที่ 3 ชื่อ ทิดคำภีระ ชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายสุพิศ ไหวหวาง อยู่บ้านเลขที่ 1373-4 หมู่ 2 บ้านหลวง ตำบลจอมทอง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ลูกคนที่ 4 ชื่อ ทิดบุญเป็ง เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายประณม สิทธิกรทวีชัย อยู่บ้านเลขที่ 10/56 ซอยอุทัยรัตน์ ถนนประดิพัทธ์ กรุงเทพฯ

ลูกคนที่ 5 ชื่อ นางตุ่น ในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ร.อ.ดุขฎี จิราภรณ์ คนนี้ในอดีตชาติ ได้อธิษฐานไว้ว่าอยากเป็นทหาร เกิดมาในชาตินี้จึงได้เป็นทหารตามคำอธิษฐานไว้จริง อยู่ที่ กรมทหารราบที่ 3 กรมนาวิกโยธิน ปัจจุบันได้ย้ายไปประจำอยู่ที่สัสหีบ

ลูกคนที่ 6 ชื่อ ทิดอินสม ลูกคนนี้รักพ่อมากและได้อธิษฐานไว้ว่า หากพ่อ ไปเกิดที่ ไหนก็ขอให้ตัวเองไปเกิดที่นั่นด้วย ขอให้ได้อยู่ใกล้ชิดพ่อ ดังนั้นโดยเหตุนี้ ในชาติปัจจุบันจึงได้ เกิดเป็นพระอยู่วัดเดียวกัน ชื่อว่า พระสวัสดิ์ จะเป็นอะไรกันให้ไปถามเอง เพราะเขาได้ทำงาน ร่วมกัน ที่วัดภูาก่อนนั้นแหละ ทิดอินเขาเล่ามาในฝันอย่างนี้

ลูกคนที่ 7 ชื่อ นางผัด คนนี้มีกรรมบางสิ่งบางอย่างจึงทำให้เกิดเป็นสัตว์ไป โดยได้ไป เกิดเป็นวัว อยู่ในป่าเมืองปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ลูกคนที่ 8 ชื่อ ทิดเสน ในชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นผู้หญิงชื่อว่า นางมะลิวรรณ เขียวพา นิชัย อยู่บ้านเลขที่ 10 ถนนเหมืองแดง ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดแพร่ ลูกเต้าได้ไป เกิดตามแรงบุญกุศลของใครของมันที่ได้สร้างไว้

จากนั้นทิดอินคนที่เฝ้ากุศลผลบุญ ของท่านพระครูก็ได้ย้อนมาพูดถึง อกุศลกรรมของ ท่านพระครูที่ได้ทำไว้ในอดีตชาติ โดยเฉพาะชาติ 758 นั้น ซึ่งได้ทำไว้หลายครั้งแต่มีอยู่ 3 ครั้งใหญ่ ๆ ที่จะมากระทบในชาตินี้ นั่น นั่นคือการที่ได้ฆ่าวัว ฆ่าลิงและเอาน้ำร้อนลวกไก่ โดยที่ไม่ ได้ตั้งใจนั้น อกุศลกรรม ได้ไล่ติดตามมาทั้ง 9 ชาตินั้น แต่ไม่ทัน ทิดอินบอกให้ระวังว่าจะมาทัน เอาในชาตินี้ จะออกมาในรูปของการเจ็บไข้ได้ป่วย เกี่ยวกับอุบัติเหตุ จะถึงขั้นเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดด้วย

คืออย่างนี้นะครับ ท่านพระครูจะได้รับอุบัติเหตุในการเดินทางเดินเรือ ไปเหนือล่องใต้ เมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้วเขาจะหักเป็นสองท่อน แล้วจะทำให้เสียทั้งสมองด้วย หัวจะได้รับกระทบ กระเทือนอย่างแรง ทิดอินก็มีความเป็นห่วงเรื่องนี้ ไม่อยากให้กุศลกรรมไปถูกไปต้องท่านพระ ครู อยากให้กุศลกรรมนั้นเบาบางลง ๆ แล้วก็ล่องไปในที่สุด

เมื่อพูดถึงตอนนี้แล้ว พญาพิงคราชก็ถามทิดอินไปว่า “อกุศลกรรมอันนี้จะเบาบางลงได้ อย่างไร ให้บอกมาเถิด”

ทิดอินจึงพูดออกไปอีกว่า “อกุศลกรรมอันนี้จะเบาบางลงได้ก็ต่อเมื่อท่านพระครูปัญญา วราภรณ์ ได้ทำการขอโทษกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรนั่นคือ จะต้องถวายสังฆทาน 3 ที่ โดย อุทิศส่วนกุศลให้ลิงตัวหนึ่ง วัวตัวหนึ่ง ไก่ตัวหนึ่ง ให้ถวายตามนี้แล้วให้ท่านพระครูเอาปู ปลา หอย กุ้ง อย่างละเท่าไรก็ได้ไปปล่อยลงแม่น้ำใหญ่

เสร็จแล้วให้ท่านพระครู กรวดน้ำที่ฝั่งแม่น้ำนั้น แล้วให้อิच्छานต่อแม่ธรณีที่รักษาฝั่งแม่น้ำนั้น และโลกทั้ง 3 ให้ได้รับทราบในการทำบุญ อุทิศส่วนกุศลไปให้เจ้ากรรมนายเวรซึ่งมี วัว ลิง ไก่ จงอโหสด้วย เพราะหากไม่อโหสิกรรมต่อกันและกันแล้วภัยเวรอันนี้จะติดต่อกันไป โดย กลับไปกลับมาอย่างโดยไม่จบสิ้น อาตมาขอปิตุบาตรไว้ ขอให้จบสิ้นกันในชาตินี้ ขอให้รับเอา ส่วนกุศลของอาตมาในครั้งนี้ด้วย

หลังจากนั้นให้ท่านพระครูปัญญาวราภรณ์พูดออกไปอีกว่า ขอให้คำอิच्छานของข้าพเจ้านี้ ให้แม่ธรณีและโลกทั้ง 3 ได้รับทราบไว้ด้วย

จากนั้นให้ท่านพระครู ได้หมั้นเมตตาทาภาวนา ได้ปฏิบัติธรรมไปตลอด ทำบุญตักบาตร อะไร ก็ทำไปที่เป็นไปในทางที่ดี ทำไปเรื่อย ๆ อยู่ได้ขาดแล้วเคราะห์กรรมก็จะตกหล่นไปในที่สุด แล้วท่านพระครูปัญญาวราภรณ์ ก็จะได้ยู่ค้ำจุนพระพุทธศาสนาต่อไปอีกนานจนถึงอายุขัย ของท่านพระครู

ทิตอินก็ได้บอกถึงวันสิ้นอายุของพระครูอีกด้วยเช่นกัน และยังได้บอกถึงชาติหน้าต่อไป เมื่อท่านพระครูสิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้ว ท่านพระครูจะได้เกิดเป็นอะไรต่อไป เป็นพระชื่อ อยางไรใน 8 ชาตินี้ ลูกเต้าทุกคนก็จะได้มาพบพระครูต่อไป ได้มาค้ำจุนศาสนาได้มาพบท่านพระครูในชาติหน้าเป็นต้น คือชาติหน้าพูดง่าย ๆ ว่าท่านพระครูนี้ก็จะได้เข้าสู่กระแสพระนิพพาน และลูกเมียทุกคนก็จะได้มาทำบุญกับท่านพระครู คือ ตักตวงเอาผลบุญจากท่านพระครูในชาติหน้า

เรื่องของท่านพระครูและลูกเต้าทุกคน ไทศาล ไม่ขอเล่ามาในตอนี้ เพราะเรื่องมันยังมี อีกมาก จะยาวนานไป เอาไว้มีโอกาสดี ๆ ไทศาลจะไปเยี่ยมท่านพระครูที่วัดภูาก่อ เพราะว่า จังหวัดแม่ฮ่องสอน เขาก็ยังไม่เคยไปเลยตั้งแต่เกิด บอกว่าอยากเห็นบ้านเมืองทางโน้นเหมือนกัน จะต้องหาโอกาสนมัสการท่านพระครูแน่ ๆ หากจะไปตอนไหนเป็นที่แน่นอนแล้ว จะเขียน จดหมายไปนมัสการให้ท่านพระครูทราบล่วงหน้า

เมื่อทิตอินได้กล่าวเรื่องของท่านพระครูเสร็จ พญาพิงคราช ครุบาคัณธาก็ได้พาไทศาลไป เห็นบ้านเรือนอีกหลายแห่ง และก็ได้รับฝากเรื่องของคนอื่นมาอีกเช่นกัน แล้วก็กลับมาในลักษณะ เดิม คือลอยมาจิงรัฐีกตัวตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลาตี 5.16 น.

ดังนั้น ขอให้ท่านพระครูได้ระวัง อยู่ได้ประมาท คือทิตอินได้ฝากบอกมา

ข้อที่ 1 ขอให้ท่านพระครูได้ปล่อยสัตว์

ข้อที่ 2 ขอให้ท่านพระครูอย่าได้ประมาท และทำสังฆทานเสีย